

noemde, maar dan toch genoeg een persoonlijkheid om zich dadelijk en overal die vrienden te verwerven. Allebé, na het heengaan van De Poorter directeur van de Academie geworden, maakte Van Looy tot een zijner „logeleerlingen”, uit bewondering voor zijn werk, waar hij „traditie” in vond, en uit liefde voor zijn persoon. Van diens begripen en waarden kon Van Looy altijd en overal zeker zijn, en ongetwijfeld is Allebé dan ook die ene en steeds dezelfde van heel dat vriendental geweest, van wien Johan voelde, dat hij naar hem zag daar in de verte en „die met groot en medelijdend zien, vermeed te gaan wroeten in de ellende van een vriendenziel.”

Onder zijn medeleerlingen, schilders van wie sommigen een grote naam zouden maken, als Der Kinderen, Haverman, Veth, Toorop en Karsen, werden Willem Witsen en M. W. van der Valk zijn beste vrienden. Maakte hij met den laatste lange, soms nachtelijke wandelingen, waarop druk over kunst gedebatteerd werd, in een eensgezindheid, die hen zich later kameraadschappelijk van hetzelfde pseudoniem A. Brouwer zal doen bedienen, de stille, stroeve Witsen nam hem mee naar de concerten in „Felix Meritis”, waar de muziek-gevoelige Van Looy onder het luisteren naar Beethoven in tranen uitbrak.

Aan proza-schrijven werd in deze jaren nog niet gedacht. Wel had Coba Muller, de latere Mevrouw Tholen, die bij Witsen aan huis woonde, Van Looy tot het schrijven van een sprookje — *Het meisje, de albasten knikker en de marmeren gang* heette het — weten aan te zetten, dat in Flanor werd voorgelezen, waar al iets broeide van de Nieuwe Gids; wel schreef hij voor de vereniging St Lucas *Een Feestdroom*, een satiriek bedoeld opstel naar aanleiding van het intrekken der Regerings-subsidies; van enige ernstige bedoelingen was echter geen sprake. Zo iets gebeurde in buien van overmoedige levenslust, waarin hij ook op zich nam voor Frans Hals te spelen in Van Eeden's blijspel van die naam, en met zoveel succes, dat de schrijver er, ruim twee jaar later, nog met bewondering aan terug zal denken. Momenten van frisse, onbevangen menselijkheid, waarin zijn levensgevoel al het nieuwe, ongekende zo kinderlijk schuldeloos belijden kon, in een rijk en blij optimisme. Hoe schoon lag dan het leven vóór hem, in één tinteling van illusie, als een feest. Dat men, gelijk hij het later zelf zou uitdrukken, moest leren opklimmen langs de smartelijke treden der bijzonderheden naar het eigen groot begrip, had hij toen nog niet ervaren. Jolig-overmoedig zou het afscheid zijn, dat hij van zijn vrienden nam bij zijn vertrek naar Italië; het reizen een heerlijk ding: „vlottend te zijn in de vlottende werelddingen”; het wonderlijke leven één feest „om er zich nooit met de oogen zat aan te kunnen drinken.” Deze levenskijk, dit vol en durend genot van het uiterlijke leven, waarbij hij zonder bijgedachte in kleur en lijn kon opgaan, heeft Van Looy ook gekend